

— Що стало ся, Мариню? — спитав о. Василь здивовано, протираючи очі. — Чи то вже так пізно, що так потемніло?

— Але ж де там! — відповіла жінка. — Ще п'ятої години нема! То страшна буря надходить. Чуєш, який шум?

О. Левіцький зірвав ся з отомани, прискочив до вікна і сам налякав ся:

— Яка страшна хмара! — кликнув. — Боже, що то буде? Де діти?

— Всі дома.

Левіцький мав у першій хвилі охоту вибігти на подвір'є, але жінка здержала єго силоміць за рукав. До того в сусідній нарожній комнаті скричало нараз кілька жіночих голосів: „татунцю!“ і Левіцький з жінкою метнули ся зараз туди. Всі збігли ся до одної комнати: бабуся Клявдзя і чотири доньки Левіцького, він сам і єго жінка.

А на дворі справді виглядало несамовито. Коли би велике озеро пробило собі греблю і вилляло ся нагло в широке русло зі скalistими берегами та стрімкими порогами, то ще такого шуму не наробило би, який тепер був, особливо в лісі. Під покривалом тяжкої чорної хмари, що нависла над лісом, там ішла люта борба о жите і смерть; страшний вихор кидав собою верхами ліса і дерева громадно схиляли перед ним покірно свої голови, а слаб-